

Martina Samková

Martina Samková se narodila 26. července 1964 v Karlových Varech. Od mala se pohybovala v hereckém prostředí. Její otec (Jiří Samek) i její matka (Dagmar Neblechová) byli oba úspěšní divadelní herci. Potkali se během zkoušení divadelní hry Zkrocení zlé ženy od Williama Shakespeara. Martina byla už od útlého věku vystavena hereckému prostředí. Například v pouhých čtyřech letech s rodiči navštívila Rozhlas.

Na základní škole se ocitla na tzv. nástěnce cti. Byla velmi úspěšná v recitačních soutěžích. Jakmile to viděla její maminka, šla za vedením školy a prohlásila, že její dcera, trojkařka, nemůže být na nástěnce cti.

Sama se ale herectví prvně věnovat nechtěla. I přes její nadání v recitaci ji přitahovala archeologie. Vzdělání nebylo její nejsilnější stránkou ani prioritou, a tak i se svou vášní pro dějiny podala přihlášku na Pražskou konzervatoř. Na poprvé jí štěstí nepřálo, proto se na rok dala do studia na kadeřnické škole. Přišlo jí to jako nejmenší zlo. Druhý pokus už vyšel i přes všechny další překážky. Byla sice nejstarší v ročníku, ale to Martinu od studia neodradilo.

Na konzervatoři se seznámila se spoustou lidí, mezi ně patřil například Richard Genzer, Václav Kopta nebo Martina Menšíková.

V té době je učila známá herečka narozená v Plzni, Blanka Bohdanová. Ta byla shodou náhod dobrá kamarádka Martiny maminky. Martina nejraději vzpomíná na svůj čas strávený za školou s přáteli. Společně navštěvovali přednostně pražské hospody.

Jednou z prvních Martininých her byla Maryša. Její herecký partner se ale nemohl dostavit na představení, a tak odehrála dvě role najednou. Tam si jí všimlo Olomoucké divadlo, kde se později zúčastnila několika představení pod vedením Josefa Srovnala. Roku 1984 přešla Martina na Plzeňskou konzervatoř. Své studium tam také dokončila.

Do prvního angažmá nastoupila k režisérovi a hercovi Otovi Ševčíkovi.

S divadlem se mimo jiné zúčastnila zájezdu do Ruska a Estonska, jehož součástí byla tři vystoupení. První bylo v Moskvě, kam jela tři dny vlakem. Do Estonska letěli „parodii na letadlo“. V Tallinnu potkali hudební skupinu Vox. Společně s herečkou Nad'ou Chrubkovou se spontánně rozhodly nastoupit do jejich auta. Byla noc a dva metry napadeného sněhu, tak nikoho ani nenapadlo, že by někam odjeli. Po chvilce cesty auto obklíčily tanky a helikoptéry. Naštěstí byl přítomen divadelní režisér Jan Burian, sám narozený v Moskvě, a situaci vyřešil.

S sebou do Plzně přivezla s i jeho. Potkali se právě v Olomouci a on později Otu Ševčíka vystřídal. S Janem Burianem Martina dlouhodobě pracovala nadále.

Sametovou revoluci strávila v tehdejší Realistickém divadle na představení. Sama se tedy revoluce nezúčastnila. Už další den ale začala sbírat informace o všem, co se právě odehrálo. Do neděle zůstala v Praze. Po návratu do Plzně byla velmi překvapená. Nikdo o revoluci nevěděl a všichni z ní měli legraci. Zmínila se o tom jen Svobodná Evropa. Celou noc pak prepisovala letáky a snažila se je rozdávat po městě. Společně se svými známými a kamarády šířila povědomí po Plzni o 17. listopadu.

V roce 1990 musela nuceně odejít z divadla J. K. Tyla. Měla neshody s již zmíněným Janem Burianem.

O dva roky později se jí narodila první dcera Dora a v roce 1997 dcera Sára. Martina se nikdy nevdala. Chtěla svým dětem zajistit stabilní domov, a tak s nimi strávila osm let na mateřské. K hraní se vrátila až později, když ji oslovil Jakub Zindulka s hrou *Od Silvestra do Silvestra* v divadle Dialog. Se spolkem Splodina, tam zůstala i nadále. Poté se mimo jiné věnovala i filmům, například *Jdi dál* (2012).

Nyní se Martina vystupování vyhýbá, ale vede literárně-dramatický odbor ve Stodě a v Horšovském Týně.

Životopis sepsala Elizabeth Jasmina Fechterová (v rámci projektu PNS).